

POSTANOWIENIE

3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi I. P. o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Nisku
z 30 listopada 2018 r., I Ns 12/18,
wydanego w sprawie z wniosku J. K.
z udziałem A. K., B. J. i M. K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na skutek skargi kasacyjnej I. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z 19 stycznia 2023 r., I Ca 397/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża skarżącej I. P. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni I. P. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 19 stycznia 2023 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez ustalenie, że I. P. nabyła w drodze zasiedzenia prawo własności bliżej określonej w skardze nieruchomości z dniem 18 grudnia 2004 r., ewentualnie z dniem 11 lutego 2016 r.; ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia art. 172 §1 i 2 w zw. z art. 336 k.c.; art. 339 k.c.; art. 339 i 340 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 i art. 6 k.c. w zw. z art. 234 k.p.c.; art. 327¹ § 1 pkt 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 382 i 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni J. K. wnosiła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym się posłużyła, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia

SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, zasadnicza część argumentacji we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych w szczególności dotyczących posiadania samoistnego spornej nieruchomości. Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Po trzecie, skarżąca nie wyjaśnia, w jaki sposób zarzucane w skardze uchybienia miałyby przełożyć się na treść rozstrzygnięcia (k. 13-14 skargi kasacyjnej). Wyklucza to uznanie skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 102 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie sytuację materialną skarżącej, nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[ał]

